

NAVESA
ALEN

UGASI
SVETLO

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Navessa Allen

LIGHTS OUT

Copyright © 2024 by Navessa Allen

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Lite-
rary Agency

All Rights Reserved.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za sve dovoljno hrabre da idu do kraja.

UPOZORENJE

Ugasi svetlo je mračna romantična komedija sa proganjanjem i teškim temama. Čitalac se upozorava da čita na sopstvenu odgovornost jer knjiga sadrži:

Seksualno eksplicitne razgovore i scene (uključujući analni seks)

Alkoholizam

Pominjanje silovanja (nije opisano)

Zlostavljanje dece (prisećanje)

Medicinski sadržaj

Krv i krvoproliće (u bolničkom okruženju)

Razgovore o psihičkom zdravlju

Pominjanje serijskih ubica i njihovih zločina

Kratak opis masovnog pucanja

Proganjanje

Narušavanje privatnosti

Upad u kuću

Skrivene kamere

Hakovanje

Krađu

Nenamerni kanibalizam (prisećanje)

Smrt

Udes (prisećanje)

Opis nasilne smrti (prisećanje)

Smrt roditelja

Asfiksacija

Korišćenje noža tokom seksa

Korišćenje pištolja tokom seksa

Strah tokom seksa

Iskonski seks

Korišćenje maski tokom seksa

Nevoljni pristanak

PRVO POGLAVLJE

ALI

NOVA CURA SE NIJE DRŽALA NAJBOLJE. KAD SAM UŠLA U SESTRINSKU sobu, zatekla sam je sklupčanu na jeftinoj, neudobnoj plastičnoj stolici kako zuri u tačku. Uniforma joj se izgužvala, neuredna punđa joj je pala u stranu i plavi pramenovi su ispali kao da je čupkala kosu. Koža joj je izgledala voštano bledo pod neonskim svetlima.

Druge dve sestre u sobi obilazile su je u širokom luku i dobacivale joj uzrujane poglede kao da brinu da će povratiti ili se onesvestiti. Ili, najgore od svega, odustati kao što su mnoge uradile.

Preko mene mrtve.

Potrebna nam je. Ne mogu više da radim u smenama od petnaest sati ili ću sagoreti.

Duboko sam udahnula i žustro joj prišla. Čučnula sam sa strane kako ne bih bila na udaru ako povrati. Izgledalo je da me ne primećuje. To nije dobro.

„Ćao. Brinli, je l' tako?“, pitala sam tiho i smireno, istim glasom kojim sam pričala bolesnoj deci.

Zatreptala je i okrenula se prema meni. Plave oči su joj bile staklaste i neusredsređene, kao da me nije stvarno videla. Na

ivici je šoka. Umem to da prepoznam; gotovo u svakoj smeni vidim bar jednog pacijenta u šoku.

Dođavola, sigurno će odustati.

Neznatno sam se okrenula u stranu, ne skrećući pogled s Brinli. „Ćebe?“

Bat koraka mi je poručio da me je neko poslušao, tako da sam ponovo posvetila punu pažnju novoj sestri. Već sam čula glasine o njoj od jedne koleginice. Brinli radi kao medicinska sestra već tri godine i nedavno je prešla ovamo iz urgentnog centra u manjem okrugu. Ovo joj je prvi put na traumatologiji.

Neki se dobro drže u urgentnim centrima, ali puknu kad dođu ovamo. Mi smo u strogom centru metropole poznate po visokoj stopi kriminala. Ne prođe nijedna smena a da ne vidimo najgore od najgoreg: ubode nožem, silovanja, rane od metaka, žrtve zlostavljanja, preživjele iz teških udesa, nema čega nema.

Večeras je bilo naročito teško, čak i meni, iako sam se nagleдалa toliko užasa da me malo toga može uzdrmati. A verovatno je bilo nepodnošljivo za nekog novog na traumatologiji kao što je Brinli. Proklinjala sam što je bila toliko malerozna da joj baš ova smena bude prva bez nadzora.

Krajičkom oka sam spazila ċebe. Bez gledanja sam ga prihvatila i prebacila preko Brinlinih ramena. Pomerila se kao robot, a ruke su joj se tresle kad je stegla krajeve i čvrsto ih povukla oko sebe.

„Njegove grudi“, rekla je toliko tiho da sam je jedva čula. „Ceo srednji deo je samo... nije ga bilo.“

Ah, dakle, kod nje je završio slučaj pucnja iz blizine. Neverovatno je što je čovek uopšte bio živ kad su ga doneli i neopisivo je tužno što se ništa nije moglo učiniti. Previše je delova srca, pluća i drugih vitalnih organa razneto da bi preživeo. Čula sam da je umro nedugo pošto su ga uneli na nosilima. Ako je Brinli bila s njim, onda je morala da bude natopljena krvlju. Nije ni čudo što nije nosila istu uniformu s početka

smene i što joj je kosa izgledala vlažno pošto je morala da spere krv pod tušem.

„Nisi mogla ništa da uradiš“, rekla sam joj.

Šmrcnula je i oči su joj se konačno razbistrile. „Znam, ali... *pobogu*. Mislim da nikad neću izbaciti tu sliku iz glave.“

Ne brini, sutra ćeš videti nešto jednako užasno što će potisnuti tu sliku, pomislila je moja mračna strana, ali nikad ne bih tako nešto rekla naglas.

„Je l' ti neko rekao za terapeute?“, pitala sam je.

Klimnula je glavom. „Na drugom spratu, jelda?“

„A ako si u noćnoj smeni i potreban ti je razgovor, možeš pozvati broj koji je uvek dostupan.“

Jeste da u ovoj bolnici previše radimo, ali zato odlično brinu o našem psihičkom zdravlju. Svakodnevno vidamo strahote kao i vojnici na prvoj liniji fronta te su sagorevanje i posttraumatski stres ogromni.

Redovno telefonom razgovaram s terapeutom. Zbog toga sam relativno normalna iako se zdravstveni sistem raspada i previše ljudi daje otkaze, te je broj medicinskih radnika opasno nizak.

„Nemam broj te linije“, rekla je Brinli. Suza joj je skliznula niz obraz.

To je dobro. Mogu da izađem na kraj sa suzama. One znače da je počela da prihvata šta se dogodilo te da opasnost od šoka prolazi.

„U koji si ormarić stavila stvari?“, pitala sam. „Uzeću tvoj telefon i uneti broj.“

Dvadeset minuta kasnije bila je na nogama i držala šolju čaja od kamilice koji se pušio. U telefon sam joj unela broj linije za podršku, prestala je da drhti i malo boje joj se vratilo u obraze. Sad je u sobi s nama bila samo još jedna sestra, koja je zamenila one dve beskorisne. Tanja je uredna crnkinja koja ima oko četrdeset pet godina i radi na traumatologiji gotovo čitav Brinlin život. Ona mi je omiljena koleginica. Odlično se

drži pod pritiskom, ima izuzetan pristup pacijentima i ponaša se prema ljudima u urgentnim situacijama bolje od većine doktora s kojima radimo.

Sad je stajala s Brinli pored prozora i držala mladu ženu za rame dok je tiho pričala. Slušala sam na jedno uvo dok sam skupljala Brinline i svoje stvari, znajući da Tanja ume da nađe prave reči kako bi vratila mladu koleginicu s ivice.

„Veoma si se dobro držala“, čula sam kako govori. „I ne hvalim te samo da bi ti bilo lakše. Viđala sam kako se sestre s više iskustva oduzmu ovakvim noćima, ali ti si ostala pribrana i radila ono što si morala.“ Okrenula se prema meni. „Podrži me, Ali.“

Prebacila sam Brinlinu torbu preko ramena i pridružila im se. „Govori ti istinu“, rekla sam. „Koliko sam videla, razbila si. I sasvim je normalno da se malo slomiš kad prođe. Uz sav onaj adrenalin, nivo kortizola ti je verovatno ludovao. Nije sramota doživeti manji slom. I meni se to dešava kad imamo zaista tešku noć.“

Brinli je prebledela. „Mislila sam da je noćas bilo stvarno loše.“

„Jao. Vreme je za korak nazad.“

„I jeste bilo“, odgovorila sam. „Samo sam htela da kažem da ovog puta ja nisam videla najgore, za razliku od tebe i Malori.“

Drhtavo je uzdahnula. „O, dobro.“

Tanja se okrenula prema njoj. „Dobro, Ali će te odbaciti kući. I njena smena je gotova.“

Brinli je prešla pogledom s nje na mene. „Ali kola su mi tu.“

Tanja je klimnula glavom. „Jesu, ali mislimo da ne bi trebalo sad da voziš.“

Brinli je zaključila da je to pametno. „Da, verovatno si u pravu.“

„Ne brini“, rekla sam. „Pogledala sam tvoj raspored. Sutra smo ponovo u istoj smeni, tako da te mogu dovesti ovamo. Parkirala si na parkiralištu za osoblje?“

Klimnula je glavom.

„Onda kola mogu da ti ostanu tamo. Treba li da uzmeš nešto iz njih?“

Namrštila se. „Ne verujem.“

Tanja joj je uzela šolju. „Onda bi trebalo da odete dok još možete.“

„Hvala“, nečujno sam usnama oblikovala reč.

Klimnula je glavom.

Ako se predugo zadržiš posle smene, često te nagovore da ostaneš još nekoliko sati jer je uvek potreban još jedan par ruku ili još ljudi da stabilizuju pacijenta. Brinli nije bila sposobna za to, a ja sam već ostala četiri sata duže. Vreme je za polazak.

Povela sam Brinli prema vratima i onda smo izašle na zadnji izlaz kako ne bismo naletele ni na koga. Čutke je koračala, ali izgledala je mnogo bolje nego kad sam je prvi put videla i to sam shvatila kao dobar znak.

„Živiš li s nekim?“, pitala sam je.

„S momkom“, odgovorila je.

„Je li sad kod kuće?“ Nije mi se dopala ideja da je ostavim samu.

Klimnula je glavom. „Jeste. Poslala sam mu poruku kad se smena završila, pre nego što sam sela i... pa, videla si.“

„Pomaže kad se razgovara o tome“, rekla sam joj. „Ne znam je li tvoj dečko gadljiv, ali biće ti lakše ako mu ispričaš šta si noćas doživela i izbaciš to iz sebe.“

„Nisam sigurna u to“, odgovorila je kolebljivo.

„Ne moraš da zalaziš u detalje. Samo suštinu. I unela sam i svoj broj u tvoj telefon, tako da slobodno možeš da me pozoveš.“

Pogledala me je s olakšanjem. „Hvala. Mislim da on to ne bi shvatio, znaš?“

Klimnula sam glavom. Znala sam. Za razliku od Brinli, ja živim sama... takoreći, ali čak i kad imam momka, ne pričam o poslu s njim. Nikad nisam bila u ozbiljnoj vezi – trenutno sam previše zaokupljena karijerom – a razgovor o tome koliko je dan bio težak ili koliko je tužno kad izgubiš pacijenta deluje kao nešto što radiš s pravim partnerom. Uglavnom sam

olakšavala sebi razgovorom s terapeutima i drugim sestrama, a po Brinlinom izrazu lica mi je bilo jasno da će i ona to raditi. Civili, kako zovemo one koji ne rade u zdravstvu, često ne mogu da nas razumeju.

Kako bismo skrenule misli s noćasnijih dešavanja, ostatak puta smo ćaskale o lakim temama kao što je najnovija serija koju svi gledaju. Kad sam ostavila Brinli ispred njene luksuzne kuće, sunce se već podizalo nad gradom. Sijalo je uz nebudere u daljini i bojilo oblake zloslutnim nijansama koje su se kretale od zagasitoljubičaste svežih masnica do arterijske crvene krvi koja je tek potekla.

Bože, baš sam morbidna ovog jutra, pomislila sam i skrenula pogled s neba.

Toliko sam pomagala drugima a posle toga brinula o Brinli da još nisam svarila sva sranja koja su se meni noćas desila. Imala sam pacijenta s tri ubodne rane, ženu sa slomljenim članom, polomljenim nosom i mužem koji je izgledao kao krivac i nije joj davao da govori, i dvogodišnje dete s tako ozbiljnim respiratornim sincicijalnim virusom da su morali helikopterom da ga prevezu u dečju bolnicu.

Najgore je bilo s promrzlim beskućnikom. Ne zato što je slučaj bio težak – promrzline su bile relativno blage i nije izgubio nijedan nožni prst – već zato što niko iz moje smene nije hteo da uđe u njegovu sobu jer je mnogo smrdeo i toliko su se glasno žalili u hodniku da ih je verovatno čuo. To mi je istovremeno slomilo srce i naljutilo me, tako da sam ih oterala i sama se pobrinula za njega.

Takvi slučajevi me najviše pogađaju, ne krvavi, već tužni. Opsedam se njima. Gde je porodica tog čoveka? Da li su ga tražili? A šta li je sa ženom koju muž zlostavlja? Hoće li uspeti da ode pre nego što je ponovo povredi?

Vožnja do kuće protekla je u magnovenju jer mi je glava bila puna takvih misli, pa mi se učinilo da sam se već u sledećem trenutku zaustavila na svom prilazu. Ulica je bila mračna,

tako da se videlo kako na mojoj kući sijaju svećice. Jeste da je druga nedelja januara poodmakla, ali nekoliko komšija još nije skinulo praznične ukrase pa nisam ni ja žurila da to uradim. Veselo žmirkanje svećica u tmini pred zoru upravo je ono što mi je bilo potrebno da me oraspoloži – bilo šta da zadrži tamu na odstojanju.

Ugasila sam motor i izašla iz kola. Kuća nije velika – skromna trosobna kućica od prirodnih materijala u koliko-toliko sigurnom kraju, ali moja je i vraški se ponosim time kako sam je sredila i ostavila lični pečat. Drvna građa je bledo plavozelena, doprozornici toplo beli, a mali prednji trem izgleda praznično i primamljivo zbog novogodišnjeg znaka dobrodošlice i jelke ukrašene kuglama i svetlucavim trakama.

Unutra je bilo jednako veselo. Nije mi ostao niko od porodice, bar ne niko važan, tako da sam prazničnim ukrašavanjem kuće od poda do plafona skretala sebi pažnju s tužne činjenice da svake godine praznike provodim sama ili na poslu.

Čim sam zatvorila vrata za sobom i izula cipele, glasno zavijanje zaparalo je vazduh.

Pa, nisam *sasvim* sama. Fred mi pravi društvo. Mora da je čvrsto spavao na mom krevetu jer je urlanje počelo u daljini, a kako je trčao prema meni, postajalo je sve piskavije i glasnije, kao zavijanje kola hitne pomoći na auto-putu.

Čoveče, baš je *glasao kad je ljut*, pomislila sam. Ako nastavi tako, najbliže komšije će pomisliti da ga maltretiram.

„Pobogu, Frede“, rekla sam dugodlakom crno-belom mačoru koji je dojurio iza ćoška. „Sve je u redu. Zakasnila sam samo nekoliko sati.“

Čim je stigao do mene, podigla sam ga i obrnula na leđa kako bih naslonila lice na paperjasti stomak. Kad sam bila mala, moja majka je to zvala „krznenom terapijom“. Vratila bi se kući posle teškog dana i pre nego što pozdravi tatu i mene, odmah bi prišla mački i mazila je sve dok se životinja ne uzvrpolji. Uvek bi joj bilo bolje posle toga, tako da sam i ja radila isto s Fredom

od onog dana kad mi se pojavio u dvorištu, poluudavljeno mače koje je tužno mjaukalo jer je htelo da se skloni od oluje. Ne znam da li zato što je bio veoma mali kad sam to počela da mu radim, tek veoma je dobro podnosio krznenu terapiju, predući i meseći mi po kosi.

Ljudima koji nemaju mačku verovatno izgledam kao lujka, ali zabole me. U načelu, ne verujem nikome ko ne voli mačke, tako da se ionako ne zbližavam dovoljno da bi me osuđivali.

Kad mi je bilo dosta, spustila sam Freda kako bih otišla u spavaću sobu da se presvučem, ali potrčao je za mnom. Čovek bi pomislio da ću posle tako duge smene biti umorna, ali rasanila sam se. Verovatno zato što sam naučila da zaspim čim sklopim oči, pa iskoristim svako zatišje da odremam pet minuta kako bih se osnažila. U bolnici je bilo neobično mirno od ponoći do jedan, tako da sam spavala čitav sat. Tanja mi je rekla kako je jedna sestra iz specijalizovanih odeljenja na višim spratovima primetila kako je veoma tiho kad je došla po laboratorijske rezultate i time nas izbaksuzirala. Sestre koje rade u urgentnom centru trebalo bi da znaju da se takve stvari ne govore.

Istuširala sam se, obukla najudobniju pidžamu koju imam, natočila punu čašu belog vina pa se sklopčala na kauču s Freedom. Palo mi je na pamet da uključim televizor i nakratko se isključim, ali nisam pogledala telefon nijednom za vreme sme-
ne pa su me sva ona obaveštenja s društvenih mreža mamila.

Podlegavši neminovnom, ulogovala sam se na omiljenu mrežu i počela da skrolujem. Tu je bilo očekivanih snimaka simpatičnih životinja koje rade slatke stvari, ljudi koji se ponašaju kao budale i upadaju u nevolje, storijske o bivšima i mišićavih frajera koji poziraju pred ogledalima u teretani. Ali najviše je bilo seksi navlakuša. Pogotovo seksi navlakuša muškaraca koji nose maske. Moja opsednutost njima počela je početkom jeseni kad je taj podžanr dospao u žižu pažnje, kao i svake godine, zahvaljujući zagorelim knjigoljupkama i pohotnim vrebačicama poput mene.

Jednom rukom sam češkala Freda iza ušiju. Drugom sam lajkovala snimke maskiranih muškaraca u futurističkim vojnim uniformama i čak nekoliko u kompletnim kostimima iz horor filmova. Ipak omiljeni su mi oni s avetinjskim maskama. A voda bi mi pošla na usta od maskiranih frajera bez majica. Još ako su tu nož i malo veštačke krvi, odmah ću ga zapratiti.

Omiljeni mi je korisnik pod imenom „muškarac.bez.lica“ zato što ima sve ono što najviše volim: masku koja se razlikuje od svih ostalih a senzualna je koliko i zastrašujuća, mišići, dobro osvetljenje, izuzetan muzički izbor i urođeno znanje kako da privuče gledaoce i natera nas da molimo za još. Sačuvala sam nekoliko njegovih snimaka u omiljenim i ponovo ih gledam kad god mi je potrebno nešto da me razonodi posle teške smene.

Kao noćas.

Iskapila sam vino – dođavola, izgubim pojam o vremenu dok skrolujem – pa ustala da natočim sebi još jednu čašu. Fred je skočio s kauča pa se sklupčao u svojoj filcanoj kućici pored televizora pošto je stigao do granice trpljenja maženja. U kuhinji sam proverila njegove činije s hranom i vodom – obe su bile više nego polupune – pa sve preostalo vino u boci sipala u čašu. Ako popijem sve, to će biti pola boce.

Da, uskoro ću biti pripita, a nadam se i umorna. Ostalo mi je samo deset sati do sledeće smene i zaista moram da nadoknadim spavanje koje sam propustila za praznike, kad je bilo mnogo više posla u bolnici.

Kad sam ponovo sela, pokrila sam se ćebetom pa potražila sačuvane snimke Muškarca bez Lica, kako sam počela da ga zovem. Bilo mi je teško da izaberem omiljeni, ali ako bi mi neko uperio pištolj u glavu i rekao da to moram da uradim, odlučila bih se za onaj u kome je bez majice ispružen na kauču, s glavom naslonjenom na ruku pod crvenim svetlom. Snimio se samo od rebara naviše, koža mu je bila pokrivena tetovažama i mišići ruke su se ritmički zatezali, što je nagoveštavalo da je drkao iako nije otišao toliko daleko jer bi zabranili snimak.

Kad god bih ga pregledala, nisam znala gde pre da gledam. Njegove mišiće koji se zatežu i opuštaju sa svakim pokretom? Ili kako mu se grudi podižu i spuštaju kao da je na granici svršavanja? Ili pored ekrana, gde sam zamišljala kako šakom pumpa nabreklu kitu?

Na početku snimka zuri u tavanicu. Pri kraju okreće glavu kako bi pogledao pravo u kameru i iako *znam* da maska ne može imati izraz lica, činilo mi se da njegova ima. Kao da su mi one zjapeće crne oči gledale pravo u dušu, a one podrugljive usne dozivale moje ime dok je svršavao. Snimak se prekida čim okrene glavu. Sramota me je koliko sam ga puta zaustavila tik pre nego što se prekine kako bih samo još nekoliko trenutaka gledala te oči.

Kako bi izgledalo biti u sobi s njim dok to snima? Biti ona o kojoj razmišlja dok masturbira? Ili, još bolje, da se jednog dana vratim kući i zateknem ga kako me čeka u mraku na ovom istom kauču, prekriven krvlju dok se svetlo odbija od njegovog noža?

Pri toj pomisli sam se stresla od mešavine želje i straha. Toliko sam to želela da je verovatno nezdravo, ali posle svih strahota koje sam videla otkako radim na traumatologiji, pa čak i pre toga, u sjebanim tinejdžerskim godinama, normalno je što mi sklonosti opasno pretežu na mračnu stranu.

Možda bi Tajler nosio masku za mene, pomislila sam.

Da, Tajler. Tip s kojim se povremeno krešem već skoro godinu dana.

Maltene sam zaboravila na njega. Nije da je on neko koga je tako lako zaboraviti – lep je i fin – ali kad imam mnogo posla, zaokupim se time, a to se često dešava u poslednje vreme zbog manjka osoblja u bolnici.

Kad smo se poslednji put videli? Mora da je bilo pre Božića, u najboljem slučaju. Što znači da je krajnje vreme da ga pozovem na seks. Sutra mi je poslednja smena ove nedelje i onda ću dobiti dva divna slobodna dana. A ima li boljeg načina da ih provedem nego ispružena ispod mladića koji zna gde je klitoris?

Iskapila sam vino, uzbuđena zbog mogućnosti da doživim maskiranog muškarca u stvarnom životu. Pre nego što sam stigla da razmislim o tome, napravila sam skrinšot svog omiljenog snimka pa ga poslala Tajleru uz poruku.

Imam dva slobodna dana počevši od petka. Hoćeš li da dođeš uveče i poneseš ovakvu masku? Obećavam da ću se pobrinuti da ti bude zanimljivo.

Odgovorio je tek nakon nekoliko sati pošto mi je smena počela sutradan, jer je, kao sav normalan svet, spavao kad sam mu poslala poruku.

Srce mi je klonulo kad sam pročitala šta je napisao.

Dođavola, devojko. Jesi živa? Mislio sam da me izbegavaš. Prošla su dva meseca. Preskočiću dolazak s maskom. Ne ložim se na to, a ionako se viđam s drugom curom.

Dva meseca? Zar je stvarno toliko prošlo? Ušla sam u ranije poruke s njim i, sranje, stvarno jeste tako. Možda je vreme da ponovo razgovaram s terapeutom i pitam kako da imam lični život pored ovog posla.

To mi očigledno ne polazi za rukom.